

ше побѣлѣла въ казашки дѣла глава; сичкитѣ, колкото стоѣхъ тамъ, расковради силно тая рѣчь и промина далече до самото сърдце; най-старитѣ и тѣ се исправихъ и заставахъ недвижно въ редоветѣ, навеле въ земята бѣли глави; слъзи полека се вирѣхъ въ старитѣ нмѣ очи; полека ги триѣхъ тѣ съ рѣкавъ, таче сичкитѣ, като че се сговорихъ, махнахъ съ рѣка въ едно време и потресохъ патиле глави. Види се, стари Тарасъ нмѣ напоми много нѣшито познато и добро, което сѣди въ сърдцето на човѣка, който е умѣдренъ и отъ тегло, и отъ трудъ, и юначество, и отъ сѣкакви прѣмежди въ животътъ, та че му се събуди въ грѣдитѣ оная млада, бисерна душа, и възрадва го.

А изъ градътъ излазише неприятелската войска, грѣмѣхъ литаври и рокове, и наперчени излазѣхъ пановетѣ, обиколени отъ слуги. Кравениятъ полковникъ даваше заповѣдъ. И зѣхъ скоро да нападатъ на казацитѣ, като ги лучехъ съ пушки и гледахъ крѣвнишки, лѣскави въ мѣдното си оръжие. Штомъ ги видѣхъ казацитѣ, че пристѣпихъ близо сичкитѣ отведнажъ грѣмѣхъ изъ седемъ пѣди дълги пушки и сѣ грѣмѣхъ, безъ да престанжтъ. На далече се разнесе екъ по сичкитѣ поля и пиви наоколѣ; димъ завлѣче сичкото поле; а запорожцитѣ сѣ си пушкахъ: заднитѣ само плѣнехъ и предавахъ на преднитѣ, а неприятелятъ се чудѣше, какъ пушкатъ казацитѣ, безъ да плѣнжтъ. Отъ голѣмъ димъ та се не видѣше, какъ падатъ въ редоветѣ то единъ, то други; но поляцитѣ усѣштахъ, че гѣсто летжтъ куршуметѣ и работата стая горешта; и кога отстѣпихъ назадъ отъ димътъ и огледахъ се, то мнозина нѣмане въ редоветѣ; а отъ казацитѣ на сто душъ бѣхъ убити двоицатреница. И сѣ си пушкахъ казацитѣ, безъ да запрагъ макаръ една минута. Сами инженерътъ, другоземецъ, се почуди на тѣхната тактика и каза тукъ при сичкитѣ: „Харни юнаци запорожцитѣ! така трѣбва и другитѣ да се биѣтъ въ други земи!“ И даде съвѣтъ да обѣрнатъ топоветѣ къмъ тѣхъ. Тежко ревнахъ ония ти желѣзни топове съ широки грѣла, поехтѣ и потрепера земята на далече, и два пѣти по вече обви димъ полето! Въ далечни и близки градове замериса на барутъ по мегданетѣ и улицитѣ. Но топчитѣ зѣхъ много високо, нажеженитѣ гюллета се извихъ по една висока джгъ; засвирихъ страшно по въздухътъ, пролетѣхъ надъ главитѣ на табора и влетѣхъ дълбоко въ земята а оттамъ се дигна високо нагорѣ и распрѣсна черна земя. Като видѣ това французкий инженеръ, хванъ се за косата и се самъ да на-